

Marxar... quedant-se!

«Sento d'anyorament
un gran turment,
lluny de tu, vila aimada,
lluny del teu cel tan blau
lluny de ta dolça pau
lluny de ta gent honrada.»

Així començava una sentimental poesia de l'excel·lent escalenc i mestre distingit Genís Puig Solés, que recordo haver llegit fa molts anys en un programa de festa major.

I la transcripció avui aquí perquè aquesta anyorada fonda, íntima, punyent, per les coses de L'Escal, és una constant en tots els que haguérem de marxar del nostre poble.

Penseu, per uns moments, en una família de set germans, el pare treballant de mestre d'aixa, en aquells temps anteriors al turisme... i amb sols aquestes indicacions em donareu la raó quan poso en evidència que si vaig emprendre camins lluny de la llar, no fou pas per gust.

Les Tranyines a la Platja...